

Na slová dcéry poznamenal: "Dopravné značky som si začal všimáť tak, akoby sa ku mne prihovárал sám Ježiš. Napríklad pri značke "daj prednosť v jazde" si často pripomínam, aby som nedal ničomu a niekomu prednosť vo svojom živote pred Ježišom."

Dnešné Božie slovo nás do hĺbky provokuje, pozýva nás dať odpoveď na otázku, ktorú približujúc sa k sláveniu Veľkej noci si nemôžeme neklásť: Verím, že Ježiš je Boží Syn? Čo pre mňa znamená? Dokážem o ňom svedčiť? Svedčiť aj tým, že sa dokážem správne pozeráť na to, čo sa mi stáva. Vedieť to správne čítať a prežívať s Ježišom. O láske ku komu alebo k čomu svedčia moje skutky

Modli sa, ako keby všetko záviselo iba od Boha a pracuj, ako keby všetko záviselo len od teba. (Sv. Ignác z Loyoly)

PIATOK 31.03.

[Tu niektorí Jeruzalemčania hovorili:] "...o tomto vieme, odkiaľ je, ale keď príde Mesiáš, nik nebude vedieť, odkiaľ je." A Ježiš učil v chráme a zvolal: „Aj ma poznáte, aj odkiaľ som, viete..." (Jn 7, 27-28)

Jezuíta John Powell v jednej svojej knihe spomína svoju matku, ktorá počas posledných rokov života trpela ťažkou, znehybňujúcou artritídou. V ich rodinnom dome v Chicagu ju občas nosieval hore a dolu schodmi. Pritom sa zakaždým opakovalo to isté. Prešli niekoľko schodov a mama sa pevne chytla zábradlia. Potom nasledoval vždy rovnaký dialóg:

„Mama, musíš sa postíť zábradlia. Kým sa ho nepustíš, nemôžeme sa pohnúť.“ „Bojím sa, že ma neunesieš.“ Znela odpoveď. Tak je to s našim dialógom medzi nami a Ježišom. Ježiš má v rukách celý svet a všetko vedie k vytúženému cieľu. A predsa, ako často sa človek drží svojho „zábradlia“ – opôr, ktoré mu pomáhajú cítiť sa istejšie. Nepohneme sa dopredu, kým sa budeme tak silno držať malých darov, majetkov a úspechov, ktoré sú súčasťou jeho istôt. Jasne počuť, ako Ježiš hovorí: „Pusť to...“ mi odpovedáme:

„Bojím sa, že ma neunesieš.“ My ľudia radšej milujeme tmu, radšej sa jej držíme. Neveríme Svetlu, ktoré nám hovorí pusť sa, pusť sa toho hriechu, zlovyku, tých zbytočností... Držíme sa svojich predstáv, ktoré nám nedovoľujú správne poznať Ježiša. Ježiš plakal nad Jeruzalemom, keď mal do činenia s ľuďmi, pre ktorých on i jeho posolstvo bolo „príliš neveriteľné“, aby mohlo byť pravdivé. Čo je pre mňa osobne na Ježišovi a jeho učení príliš dobré na to, aby to mohlo byť pravdivé?

Živ svoju vieru a tvoje pochybnosti zomru od hladu. (E. C. McKenzie)

SOBOTA 01.04.

Niektorí z nich chceli [Ježiša] aj chytiť, ale nik nepoložil naň ruky. Sluhovia sa vrátili k veľkňazom a farizejom a oni sa ich pýtali: „Prečo ste ho

nepriviedli?“ Sluhovia odpovedali: „Nikdy tak človek nehovoril.“ (Jn 7, 45-46)

Známeho znalca Biblie Matthewa Henryho jedného rána vykradli. Toho večera si do svojho denníka zapísal: „Pane, nauč ma byť vďačným. Po prvé za to, že ma nikdy predtým nevykradli. Po druhé za to, že si vzali moju peňaženku, a nie môj život. Po tretie, že aj keď si vzali všetko, nebolo toho veľa. A po štvrté za to, že ja som bol tým, koho vykradli, a nie tým, čo kradol.“

Prezident Andrew Jackson ponúkol milosť istému väzňovi. Väzeň odmietol milosť prijať so slovami: „Môj dlh voči spoločnosti je príliš veľký! Nezaslúžim si, aby mi bolo odpustené!“ Nič na svete ho nemohlo presvedčiť. Keď ho prehovárali, nechcel o tom počuť. Ježiš, hoci prišiel na sviatky Stánkov ako pútnik, musel rozohnať mraky pochybnosti Jeruzalemčanov o tom, či je Mesiášom alebo nie. Hovorí o jednote s Otcom, ktorý ho poslal, ale táto reč sa im nepáčila. Staval sa na roveň Bohu a to sa trestá smrťou! Veľa ľudí aj v Ježišovej dobe sa podobalo tomuto väzňovi. Nič čo im hovoril Ježiš - alebo ktokoľvek iný - nebolo schopné ich presvedčiť. Jednoducho nechceli o tom počuť. Ako silne som naviazaný na svoje vlastné pohľady a chápania?

Naučili sme sa ako vtáci lietať vo vzduchu a ako ryby plávať v mori. No nenaučili sme sa jednoduchému aktu: ako žiť spolu. (Martin Luther King, Jr.)

Partizánske – Šípok
4. pôstny týždeň 2017

Pôstne listy 2017

NEDEĽA 26.03.

Jeden človek chcel byť veľmi šťastný. Myslel si, že keď bude bohatý, všetko bude jednoduché. Čítal veľa kníh, návodov a rád, chodil na rôzne semináre. Dozvedel sa veľa informácií o tom, ako byť úspešný a zbohatnúť. Poklad, ktože by ho nechcel. Podľa vzácných náuk môže poklad nájsť len osvietený. A tak sa pri svojom hľadaní dostal k Majstrovi, u ktorého sa učil 10 rokov. Po toľkých rokoch štúdia sa stal múdrejším, vedel meditovať, vedel sa postíť, bol vyrovnanejší, ale stále nebol spokojný aj keď sa učil odriekaniu a pokore, po vysnívanom poklade neprestal túžiť. Nakoniec mu Majster po jeho naliehaní dovolil ísť pre poklad: "Ten bude v horiacom dome, kde budem ja, Tvoj učiteľ", ležal popálený na lôžku a budem Ťa prosieť, aby si ukončil moje trápenie. Nebudeš si všimáť môjho náreku, bolesti a utrpenia, prebodneš moje srdce a poklad bude Tvoj." A tak sa stalo, ako bolo predpovedané. Keď ale mal prebodnúť človeka, ruka sa mu triasla a sily ho opustili. Nemohol urobiť tak hrozný skutok a omdlel. Keď sa prebudil, Majster nad ním stál, pokarhal ho, že neposlúchol jeho príkaz. "Si neposlušný zbabel, berieš ohľady na iné okolnosti, nedokážeš presadiť svoje

túžby a poklad si nezaslúžiš. Takto budeš stále chudobný." Musel študovať ďalších 10 rokov. Potom sa opäť mohol pokúsiť získať poklad za rovnakej situácie v horiacom dome. Tentoraz ale, poučený predchádzajúcim neúspechom, rozhodol sa vykonať Majstrovo želanie a prebodol jeho srdce - v tú chvíľu omdlel. Keď sa prebudil, rozvášnený Majster stál nad ním a kričal na neho, ako si dovolil človeku prebodnúť srdce. "Si príliš lačný po bohatstve, pre svoju chamtivosť dokážeš zabiť človeka. Nie si hoden pokladu. Takýto hriech vyžaduje potrestanie." A tak musel Majstra opustiť. V mysli mal zmätok. Nevedel a nepochopil, aká cesta vedie k bohatstvu a pokladu. Náuka? Štúdium? Pôst a odriekanie? Úspech? Rešpekt a autoritám? Neposlušnosť? Bezohľadnosť? Pokora? Ľudskosť? A tak sa snažil zabudnúť, začal žiť, pracovať, oženil sa, mal rodinu a deti. Ubehol mnoho a mnoho rokov a na poklad úplne zabudol. Raz pri návrate z práce šiel okolo domu, kde vzbĺkol oheň až z hĺbky domu sa ozývalo stonanie. Vbehol do domu a v plameňoch videl na lôžku ležiaceho človeka. Bez premýšľania a bez ohľadu na vlastné nebezpečenstvo a popálenia uchopil postihnutého a vybehol s ním

von z domu. Vonku potom omdlel. Keď sa prebudil, poklad stál pred ním. Získal ho, pretože videl a vedel sa správne zachovať.

Pán povedal Samuelovi: „Nehľadaj na jeho tvár ani na výšku postavy; tohoto som si nevybral. Ja nehľadám ako človek. Človek vidí iba vonkajšok, ale Pán vidí do srdca.“ 1 Sam 16,7

Učiť sa správne vidieť. Predstavte si vo svojej mysli dlhý rebrík stojaci oproti vysokému múru. Predstavte si svoj život ako vystupovanie po tom rebríku. Nebola by to tragédia, dostať sa na vrchol rebríka a zistiť, že rebrík bol opretý o nesprávny múr? Mat' jeden život k dispozícii a netrafiť sa? A to je slepota. Náš vzťah k Bohu je ten najdôležitejší aspekt nášho života. Ak ten nie je v poriadku, nič iné nie je tak dôležité. Dôležité je teda jednoducho: aby celý náš život bol hľadáním a poznávaním nielen sveta viditeľného, ale sveta duchovného, teda sveta nášho vzťahu k Bohu, k tomu najväčšiemu tajomstvu.

Požehnané pôstne dni

Nemyslím na biedu sveta, ale na krásu, ktorá tu aj napriek biede stále zostáva. (Anne Frank)

PONDELOK 27.03.

[Kráľovský úradník prosil Ježiša, aby uzdravil jeho syna. Ježiš ho uzdravil.] Ježiš mu povedal: „Chod', tvoj syn žije!" On uveril Ježišovmu slovu a šiel. Ešte bol na ceste, keď mu prišli sluhovia naproti a hovorili že jeho dieťa žije." (Jn 4, 50-51)

Boh prikázal Mojžišovi, aby zdvihol svoju palicu nad Červené more, a že vody mora sa rozostúpia a vytvorí chodník, po ktorom budú môcť Izraeliti prejsť bezpečne na druhú stranu. Istá legenda hovorí, že vody sa však v skutočnosti nerozostúpili a to až do vtedy, kým prvá skupina Izraelitov nevkročila do mora.

Kráľovský úradník mal chorého syna. Úpenlivo rozmýšľal, ako mu pomôcť. Vzápätí konal. Vybral sa za Ježišom a prosil: Pane, pod', kým mi dieťa neumrie! Ježišovom uistení, že syn žije, bez viditeľných dôkazov bez akýchkoľvek námietok, vrátil sa domov...A našiel syna zdravého. Uveril on i jeho rodina. Všetci sa zachránili pre večnosť. Všade okolo nás je veľa toho, čo nás vedie k hriechu a k večnej smrti. Sme veľmi chorí a niektorí už umierame... A nemyslíme tu len na choroby tela, ale skôr na choroby duše!!! Tie bývajú oveľa zákernejšie a nebezpečnejšie ako choroby tela. Mnohí vyčkávame, niekedy len mávneme rukou s poznámkou, že snáď sa z toho časom dostaneme ... Prečo nehľadáme s prosbou Ježiša? Príd', Pane, pomôž! Zachráň nás a naše deti! Pomôž susedovi! Naplň pokojom moju

matku! Uzdrav moju dieťa! Ježiš čaká na náš záujem. Kým nevkočíme do mora Božieho milosrdenstva. A vody chorôb a zla sa rozdelia. Viera Izraelitov a viera kráľovského úradníka ma požívajú, aby som sa sám seba spýtal: Ak by som mal stupnicu od jedna do sedem, kde jedna je najslabšia a sedem najsilnejšia viera, ako silná by bola moja viera? Čo by som mohol urobiť, aby som ju posilnil?

Hľadal som svoju dušu, no svoju dušu som vidieť nebol schopný. Hľadal som svojho Boha, Boh mi však unikal. Hľadal som svojho brata, a našiel som všetky tri: svoju dušu, svojho Boha i svojho brata. (Anonym)

UTOROK 28.03.

Chorý mu odpovedal: „Pane, nemám človeka, čo by ma spustil do rybníka, keď sa zvíří voda. A kým sa ta sám dostanem, iný ma predíde." Ježiš mu vrazil: „Vstaň, vezmi si lôžko a chod!" (Jn 5, 5-8)

Legenda hovorí, že keď sa Ježiš vrátil do neba archanjel Gabriel sa ho spýtal, či už všetci ľudia vedia o jeho láske k nim. „Ó, nie!" hovorí Ježiš, „iba hrstka z nich to vie." Gabriel bol prekvapený a preto sa pýta ďalej: „Ako sa o nej dozvedia tí ostatní?" Ježiš hovorí: „Tá hrstka im to povie." „Ale", hovorí Gabriel, „čo, keď ťa sklamu? Čo, keď sa stretnú s protiventstvami a prekážkami?

Čo, keď sa znechutia? Nemáš vypracovaný aj nejaký náhradný plán?" „Nie", hovorí Ježiš. „Spolieham sa na nich, že ma nesklamú." Čo ma utvrdzuje v presvedčení, že Ježišovi nasledovníci Ježiša nesklamú?

„Pane, nemám človeka, čo by ma spustil do Tvojho srdca." Učeník je človek schopní žiť zachraňujúcu lásku.

Jednou z postáv v diele Richarda Bacha Čajka Jonathan Livingston je Jonathanov učiteľ Chiang. Keď nastane čas, aby sa svojim mladým študentom rozlúčil, Jonathan si uvedomí, že toto je zvláštny moment. Čaká, akú myšlienku mu jeho odchádzajúci učiteľ povie na rozlúčku. Chiang ju vysloví v pár slovách: „Jonathan, neustále pracuj na láske!" Je to to isté poslanstvo, ktoré zanechal svojim učeníkom Ježiš „Neustále pracujte na láske!" Ak by som si pýtal od Ježiša v tejto chvíli môjho života nejaké poslanstvo, čo by mi asi povedal?

Zvykol som prosiť Boha, aby mi pomohol. Potom som sa ho začal pýtať, či by som ja nemohol pomôcť jemu. (HudsonTaylor)

STREDA 29.03.

[Ježiš povedal:] „...Otec miluje Syna." (Jn 5, 20)

Prestaň, a maj dôveru v Boha! Kardinál Nguyen Van Thuan, rozprával o tom, aká skúsenosť mu pomáhala prežiť v komunistickom väze-

ní: „Počas môjho dlhého deväťročného trápenia na samote v cele bez okien, keď v niektorých dňoch po celé dni nesvietilo elektrické svetlo, v tejto temnote, v teple a vlhkosti som mal pocit, že prídem o rozum. Bol som vtedy mladým biskupom, ktorý mal za sebou osem rokov pastoračnej praxe. Nemohol som spať. Myšlienka, že som musel opustiť svoju diecézu, toľko práce, ktorú som začal pre Boha, čo sa všetko zmariť, ma trýznila. Celá moja bytosť bola zavalená vzburou. Raz v noci som počul vo svojom srdci hlas, ktorý mi povedal: „Prečo sa tak trápiš? Musíš rozlišovať medzi Bohom a Božím dielom. Všetko, čo si začal, a v čom by si chcel pokračovať - pastoračné návštevy, vzdelávanie seminaristov, rehoľníkov, laikov, mládeže, budovanie škôl, klubu študentov, misií pre evanjelizáciu nekresťanov,... to všetko je vynikajúce dielo, je to Božie dielo, ale nie je to Boh! Keď Boh chce, aby si to všetko opustil, urob to okamžite a maj k nemu dôveru! Boh všetky tie veci urobí nekonečne lepšie ako ty. On zverí svoje dielo inému, kto bude podstatne schopnejší ako ty. Ty si volil iba Boha, nie jeho diela!" Toto poznanie mi prinieslo nový pokoj, ktorý úplne zmenil moje zmýšľanie a pomohol mi prekonať okamihy psychicky inak neznesiteľné. Od tej chvíle naplnila moje srdce nová sila a tá ma sprevádzala celých trinásť rokov. Keď som pocítil svoju ľudskú slabosť, obnovil som túto voľbu tvárou v tvár ťažkej situácii a pokoj ma nikdy neopustil. Zvoliť Boha a nie Božie

diela. To je základ kresťanského života pre všetky časy. A to je tiež najplátnejšia odpoveď pre dnešný svet. Je to cesta, na ktorej sa môžu uskutočniť Otcove plány s nami, s Cirkvou a s ľudstvom našej doby. Ako vysoko je nebo nad zemou, tak ďaleko sú moje myšlienky od vašich myšlienok (Iz 55,9). Deň za dňom lepšie chápem tieto slová Pisma. Chápem, že môj život je dôsledok rozhodnutia medzi Bohom a Božím dielom. V každom okamihu. Stále nová voľba, ktorá sa stáva obrátením.

Biblička Dorothy Dawes pozorovala izraelské deti, ako sa čľaptali v Genezaretskom jazere. Náhle jedno z nich volá k svojmu otcovi: „Abba!" Toto slovo ju prekvapilo a hlboko sa jej dotklo. Bolo to prastaré slovo, ktoré použil aj Ježiš - a aj nás učil, aby sme ho používali - keď sa obracal na Boha. Doslova znamená „ocko". Inými slovami, Ježiš nás učil obracat sa na Boha tak isto, ako sa na Boha obracal on: s bezvýhradnou dôverou dieťaťa, ktoré volá k otcovi, o ktorom si je isté, že ho miluje. Toto je prvoradá, až potom je činnosť, ktorá vychádza z Ockovej lásky ku mne. Čo mi bráni v tom, aby som sa k Bohu obracal s bezvýhradnou dôverou malého dieťaťa? Nie som nesprávne naviazaný na činnosť (dielo), ktorú konám?

Bože na nebi, keď myšlienka na teba zobudí moje srdce, daj aby sa neprebudilo ako vystrašené vtáča, ktoré stratí hlavu v panike, ale ako dieťa, ktoré sa prebudilo z príjemného popoludňajšieho spánku - jeho tvár žiari krásnym úsmevom. (SörenKierkegaard)

ŠTVRTOK 30.03.

[Ježiš povedal:] „Ja mám väčšie svedectvo, ako je Jánovo: skutky, ktoré mi dal vykonať Otec. Tieto skutky, ktoré konám, svedčia o mne, že ma poslal Otec." (Jn 5, 36)

V jednej rodine si dali zvláštne predsavzatie, že budú chodiť s otvorenými očami a budú si všimáť Božie znamenia. Pravidelne v piatok večer po modlitbe bolestného ruženca sa rozprávajú, čím a ako ich počas týždňa predsavzatie obohatilo. Najmladší si všimol, že spolužiačik si zabudol desiatu, ponúkol mu časť svojej. Jana, budúca krajčírka, sa pripravuje na birmovku. Zaujima sa o módu. Často si obzerá výklady. Všeličo vidí a počuje. Raz pri pohľade do výkladu si všimla, že došlo k zlacneniu o 33 - 49 % a vtedy si uvedomila, že pri príprave na birmovku nepoľaví, nezniží svoju snahu ani o 1 %. Otec je šofér.